

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 3. Confessores Exules.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Sæculum V. reliquo vitæ tempore nunquam erecto
A.C. 483. corpore ingredi potuere. At a nulla extortum, ut quidquam diceret, quod Ecclesiam Catholicam calumniandi ansam præberet.

§. III.

Confessores Exules.

n. 8. **N**ecdum quievit furor Regis, sed Episcopos, Presbyteros, Diaconos aliosque Catholicos, homines quater mille nongentos septuaginta sex in Deserta migrare compulit. Eorum aliquos vexabat podagra, alii præ Senectute oculorum lumen amiserant. Felix Abbiritanus, qui ab annis quadraginta Episcopali Dignitate fulgebat, Paralyti laborabat, & non solum sensuum usu, sed etiam loquendi facultate carebat. Episcopi Catholici, cum non occurreret, qua arte omnibus membris languentem abveherent, miserunt, qui Regem rogarent, ut liceret Carthagine relinquere, brevi moriturum. Respondit Rex: *si equo vebi nequit, alligetur indomitum bouum cornibus, & quo iussi, deferatur.* Igitur, ut potuerunt transversum mulo impositum, & modo, quo lignum solet, funibus adstrictum, Carthagine abduxerunt. Omnes Confessores in urbes Siccam, & Laream coacti, unde a Mauris in Deserta abducendi erant. Statim carcere inclusi sunt, quo
 n. 9. Colle-

Sæculum V. facie. Nihilominus cantabant: *Gloria*
 A.C. 483. *hæc est omnibus Sanctis ejus.* Cyprianus
 Psal. 149. 9. Episcopus Unizibanus abeuntes consola-
 tus omnia, quæ habuit, dedit, cupiens una-
 cum ipsis abduci. Idem plurima poste-
 riori tempore tulit, & post carceris squa-
 SS. Confes-lore in Exilium missus est. Undique
 fores. confluebant populi SS. Confessores visu-
 ri; angustæ nimis erant viæ, valles etiam,
 & montes replebantur Fidelibus. Cereos
 manibus gestabant, & liberos suos ante pe-
 des Sanctorum ponebant. Clamabant: *cui*
nos develinquitis, ad Martyrium prope-
vantes? quis vos parvulos baptizabit? quis
nobis Pœnitentiam, & Reconciliationem ()*
tribuet? quis nos, si mortui fuerimus, se-
peliet? quis Divinum Sacrificium inter
consuetas Cæremonias offeret? cur in mor-
tem vos sequi non licet?

Mul-

(*) Qui nous donnera la Penitence, & la Re-
 conciliation? hæc verba non aliter, quam de ab-
 solutione Sacramentali, & secreta accipi possunt.

Der Protestant hat hier mit seiner verwegenen
 Kritik alles verkehret. Die Worte: *quis nobis Pœ-*
nitentiam, & Reconciliationem tribuet? hat er gut
 Lutherisch gegeben auf seiner 7. Seite im 5. Theile.
 Wer wird unsere Buß annehmen, und uns die
 Versöhnung ankündigen? Die folgenden Worte
 aber: *Quis Divinum Sacrificium inter consuetas*
Cæremonias offeret? hat er platterdinges wegge-
 lassen.

Multorum oculos in se convertit Mu-
 lier, faccum portans, & puerulum manu
 ducens, cui ajebat: *curre, mi Herule!*
non vides hos omnes Sanctos ad recipiendam
Coronam festinare? qui Confessores co-
 mitabantur, inerepabant mulierem, quod
 tanto virorum numero se viæ sociam jun-
 geret. Ipsa dixit: *orate Deum pro me,*
& pro puero isto, nepote meo. Filia sum
defuncti Episcopi Zuritani, hunc puerum
abduco, ne eum solum inveniant hostes, &
in mortem abstrahant. Episcopi lacry-
 mis perfusi responderunt: *Fiat Volun-*
tas Dei!

Noctu potius, quam interdiu proficis-
 cebantur, ne ardore Solis urerentur, &
 ad cellas subterraneas sibi præparatas
 non sine maxima molestia divertebant.
 In itinere si Senes, aut pueri linquenti-
 bus viribus defecissent, spiculis punge-
 bantur, aut coniectis lapidibus ad gra-
 diendum compellebantur. Mauris post-
 ea imperatum, ut pedes eorum, qui in-
 gredi non valerent, funiculis innecterent,
 & modo, quo Brutorum cadavera solent,
 rapta-

#. II.

#. IZ.

lassen. Die Unterdrückung solcher Worte ist so viel
 als ein eigenes Geständniß unsers Uebersetzers, daß
 die wahre Gegenwart des Leibes Christi im H. Mess-
 Opfer eine Wahrheit sey, welche das Zeugniß aller
 Jahrhunderte für sich hat, und er sie dennoch wif-
 sentlich anfechte.

Sæculum V.
A. C. 483. raptarent per loca aspera, & saxa rigentia; ita vestimenta primum, & deinde membra lacerabantur. Huic caput contritum, alteri perfossum latus, multis spiritus elisus, quos, ut potuere, secus viam publicam sepelierunt. Cœteri in Desertum, ut destinatum erat, perducti; ibi ipsis hordeum in cibum datum, equorum in illa Regione pabulum; sed & istud postea subtractum. Terram ibi plurimi scorpiones, aliaque animalia virulenta infestabant; at nemini ex Dei famulis illis mortem intulerunt.

§. IV.

Rex vocat Catholicos ad Colloquium.

n. 13. In Festo Ascensionis anno 483. præsentem Regino, Imperatoris Zenonis Legato, Hunericus Episcopo Eugenio Mandatum misit, quod in Ecclesia recitaretur. Idem etiam per cursores in universam Africam missum. In eo Rex loquebatur in hunc modum: *Hunericus Rex Vandalorum, & Alanorum, omnibus Episcopis HOMOUSIANIS. Sæpe vobis præceptum, in Vandalorum Regionibus Conventus non agere, ne Animas Christianas seduceretis. Jam vero exploratum habemus, in nostris Partibus Missas fuisse celebratas in Mandatorum istorum contemptum, dicunt enim, se velle Fidei Christianæ integritatem*